

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník I / Číslo 10

8. 9. 1996

Cena : 6,- Kč

"Jste církev na nohou, církev kráčející, putující. Vstali jste po čtyřiceti letech útlu, POJĎTE!"

Kardinál Bernardin Gantin

(o pouti v Jablonném v Podještědí čtěte na str. 4)

Z obsahu:

Kardinál Gantin
v Jablonném

(str. 4)

Co je Schola Misia?

(str. 5)

Saletini se ujali
správy Bozkova

(str. 7)

Představuje se
Mladá Boleslav

(str. 10 - 11)

Vzpomínka na návrat
biskupa Trochty

(str. 11)

Diecézní
ministrantský tábor

(str. 12)

50 let kněžství P. Cukra

Ve čtvrtek 12. září 1996 oslaví P. Josef Cukr SJ, zástupce ředitele Biskupského gymnázia v Bohosudově, 50. výročí svého kněžského svěcení.

Narodil se 2. ledna 1917 v Boršicích Uherského Hradiště v rodině mlynáře. Měl čtyři sourozence, z nichž dvě sestry zemřely v dětském věku. V rodině Cukrů byla vždy prakticky žitá úcta k Panně Marii. Tato mariánská úcta také dovedla syna Josefa až k oltáři. Po vystudování gymnázia (Velehrad, Kroměříž), vstoupil v roce 1936 do Tovaryšstva Ježíšova a začal studovat teologii a filozofii. Od června 1944 až do konce války byl vězněn na Pankráci a v Terezíně. Teologii dostudoval po válce v Anglii, kde byl 12.9. 1946 vysvěcen na kněze. Primici měl v létě roku 1947 v rodné obci v kostele sv. Václava. V téměř roce byl poslán do Bohosudova, kde se podílel na znovuoctvení biskupského gymnázia. Tímto posláním přímo žil. Zastával různé funkce, nejdéle prefekta. Nejraději však pobýval v ústavní knihovně.

Toto období čínorodé práce skončilo náhle v noci z 12. na 13. dubna 1950, kdy bylo biskupské gymnázium v Bohosudově proměněno na internační tábor. P. Cukr byl poslán k PTP na letiště do Sliače, poté byl zatčen a uvězněn v Leopoldově. V komunistickém vězení prožil 10 let. Na základě amnestie byl v roce 1960 propuštěn. Potom pracoval 8 let jako skladník v OPP Uherské Hradiště a bydlel u bratra v Boršicích. Konečně v roce 1968 dostal znovu souhlas k výkonu kněžského povolání a tak znovu přichází k Matce Boží bohosudovské. Přišel však právě s vojáky Rudé armády. Na rozdíl od nich stačil za dalších 20 let opravit 10 kostelů a po celou tu dobu udržovat

vzorně bohosudovskou baziliku.

P. Cukr sám o sobě říká, že v životě musel stále začínat. „Tak jako jsem začínal v primě latinu, v tercii řečtinu, v septimě filozofii, v roce 1947 provoz gymnázia v Bohosudově, tak později jsem začínal u pověstných PTP, po návratu z kriminálu jsem začal opravovat kostely. Když jsem nemohl lidem říkat pravdu, dělal jsem zedníka. 'Na hanbu bolševismu!' - to bylo naše heslo.“

Sovětská armáda ještě ani z Bohosudova neodešla a P. Cukr již začíná organizovat práce na opravách zdevastovaných budov gymnázia. Pomoc jak materiální tak i brigádnická přichází často od cizinců, ale i naši lidé pomáhají, jak mohou. Houževnatostí P. Cukra, s pomocí litoměřického biskupství i státních orgánů postupovaly rekonstrukční práce úspěšně, a tak životní vize P. Cukra, že gymnázium v Bohosudově bude opět vychovávat a učit studenty, se 1. září 1993 stává skutečností. V současné době P. Cukr ve svých 79 letech zastává funkci zástupce ředitele školy.

U příležitosti významného jubilea P. Cukra - 50. výročí kněžského svěcení - bude v bohosudovské bazilice sloužena děkovná mše svatá za účasti litoměřického biskupa Josefa Koukla, a to ve čtvrtek 12. září 1996 v 17,00 hodin. Všichni, kteří chtějí s P. Cukrem poděkovat Bohu a Panně Marii za přijaté milosti a poprosit za ochranu a pomoc pro jeho další práci i pro rozkvět gymnázia, budou v tento den v Bohosudově vítáni.

I. Barabáš

Mariánská pouť v Dolním Ročově

O svátku Nanebevzetí Panny Marie byly v mnoha chrámech slouženy slavnostní mše svaté. Bylo tomu tak také v poutním kostele v Dolním Ročově.

Lounští věřící před poutí provedli generální úklid a květinovou výzdobu kostela, byl upraven i opuštěný hrob augustiniánů na malém hřbitově u kostela.

Slavnou dopolední mši svatou celebroid generální vikář litoměřické diecéze Mons. Milan Bezděk. Účinkoval Brixih komorní soubor z Teplic vedený Bohdanem Ostroveršenkem. Na

mši přijeli poutníci z Lounska, přílehlých okresů i Prahy a zcela zaplnili Ročovský kostel. Odpovědně vedl eucharistické požehnaní lounský vikář P. Horák a zpívala lounská schola.

Ročovský kostel byl v polovině 18. století vystaven v barokním slohu stavitelem Dienzenhoferem na pilotech v močálu. V Ročově také býval augustiniánský klášter, který založil Albrecht z Kolovrat, pochovaný v mariánském poutním kostele. Klášter sloužil až donedávna jako dětská psychiatrická léčebna.

Nyní po přesídlení léčebny do Loun je klášter opuštěn. Podobně je tomu s kostelem, kde je mše sv. pouze jednou za rok, protože v Ročově samotném se ne sejde ani pět věřících, kteří by stáli o častější bohoslužbu.

V souvislosti s kostelem stojí za zmínku život P. Vojtěcha Aloise Primese (1899-1981), který se i přes svůj vysoký věk zásadním způsobem zasloužil o opravu zdejšího domu Božího.

*Marie Škaloudová,
Louny*

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník I., číslo 10

Datum vydání: 8.9.1996

(uzávěrka příštího čísla 18.9.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

V neděli 6. října 1996

vyvrcholí oslavy 800. výročí založení
cisterciáckého kláštera v Oseku
pontifikální mší svatou,
jejíž hlavním celebrantem bude

**arcibiskup pražský
Miloslav kardinál Vlk**

Bohoslužba začne v 10 hodin v klášterním
chrámě Nanebevzetí Panny Marie.

Po ní následuje slavnostní akademie
s pozdravnými proslovy hostí a přednáškou
generálního opata cisterciáckého řádu z Říma
Maura Estevy o duchovních pramenech řádu.

Program oslav jubilejního roku kláštera v Oseku na září

- 7.9. - Den řeholníků a řeholnic internovaných v oseckém klášteře a památka na všechny zde zemřelé
11,00 - Pontifikální mše svatá v klášterním kostele
Odpoledne prohlídka kláštera a výstavy, návštěva hřbitova s pobožností
- 13.9. 16,00 - Pouť v Mariánských Radčicích za účasti kardinála Meisnera, arcibiskupa z Kolína nad Rýnem. Procesí v ambitech a pontifikální mše svatá. Odjezd autobusů v 15 hodin z Teplic od hlavního nádraží a v 15,30 od kláštera, pěší poutníci odcházejí ve 14 hodin od kláštera
- 15.9. 16,00 - Varhanní koncert v klášterním kostele
Účinkují: V. Josífek (varhany), M. Velíšek (viola d'amore), L. Arnoldová (zpěv)
- 21.-22.9. Den otevřených dveří v klášteře
- 21.9. 16,00 - Koncert duchovní hudby v rámci festivalu „Svatováclavské slavnosti 1996“, který pořádá Společnost pro duchovní hudbu Praha. Na programu: Privátní bohoslužba v pražských palácích (cca 1620). Účinkuje Ad vocem, umělecký vedoucí Přemysl Vacek
- 22.9. 10,00 - mše sv. v klášterním kostele, při níž účinkuje chrámový sbor Cantores sancti Venceslai z Mostu.

Tisková oprava

V prázdninovém čísle Zdislavy jsme v přehledu pracovníků litoměřické konzistoře omylem uvedli u jména pana Miroslava Šantina titul JUDr. a funkci právník. Oba tyto údaje jsou chybné a panu Šantinovi i všem čtenářům se tímto omlouváme. Uvedená chyba vznikla omylem a v žádném případě se nejednalo o úmysl či nejsporný pokus o žert.

Děkujeme za pochopení

redakce

Nechte maličkých přijít ke mně...

Počátek nového školního roku pobádá, abychom se zamyslili nad výchovou našich dětí a mladé generace, a nás věřící též nad jejich křesťanskou formací. Zvláštní důležitost pak nabývá pro kněze, katechety a především rodiče.

Skutečnost, že naše litoměřická diecéze je již delší čas územím převážně misijním, se odráží i na tom, že velmi málo dětí, v loňském roce kolem dvou tisíc, je přihlášeno do náboženství nebo se jinou formou seznamuje s křesťanstvím. Přihlédneme-li však k počtu návštěvníků nedělních bohoslužeb, nedosahujícímu ani třinácti tisíc, je to číslo opravňující nás k naději ve zlepšení. Svědčí to o tom, že mnozí z rodičů, kteří zřejmě sami nepraktikují, si uvědomují důležitost a nebo alespoň prospěšnost náboženské výchovy. Tím spíše by měli aktivní věřící rodiče i ostatní příslušníci církve vyvinout ve svém okolí, obzvláště nyní v měsíci září, osobní iniciativu a upozorňovat své bližní a přátele na vhodnost náboženské výchovy ve vzdělávacím procesu. Své místo by měla mít v hodinách nepovinného náboženství na základních školách, ve společenstvích mládeže a kroužcích náboženství na farách i v rodinách.

Mohli bychom o tom snést spousty dokladů z Písma či dějin. František Palacký kdysi napsal: „Jen hluboký nedouk by se mohl domnívat, že výchova a vzdělanost našeho národa celá staletí nespočívala na bedrech katolické církve.“ Nejlepším argumentem však je, rozhlédneme-li se reálně kolem sebe, aniž bychom si museli nasazovat černé brýle škarohlídů. Pak si uvědomíme, jak je potřebné, aby si mladá generace už od dětství vštěpovala křesťanské ideály a byla jimi vychovávána.

To víme, je to pro nás přímo evidentní, avšak co pro to uděláme? Spokojíme se jen s tím, že v naší rodině je vše v pořádku, děti spořádané, do náboženství chodí a že situaci kolem sebe neovlivníme, že toho nejsme schopní?

To bychom nevydávali dobré svědectví své žité víře, nebyli by náš křesťanský a rodinný život schopen příkladu, nebyli by schopen strhnout k následování.

Obracím se svým slovem na vás, čtenáře Zdislavy. Kněží v naší diecézi, jichž není nikde dostatek, potřebují vaši pomoc a iniciativu, vždyť někteří ještě nemají katechety ani pastorační asistenty. Navštivte je a nabídněte své služby, upozorněte je, jak a kde by se mohlo začít. Rozhlížejte se kolem sebe a připomeňte rodičům a dětem ze svého okolí, které dobře znáte, na aktuálnost náboženské formace dětí a mládeže a buďte všem přitažlivým světlem.

A vy, naši nemocní a staří, spínejte ruce a obětujte své modlitby, neduhy a osamělost za to, aby v tomto školním roce, v němž oslavíme svatovojtěšské milénium, v němž vrcholí „Desetiletí duchovní obnovy národa“, co nejvíce dětí i mladých mohlo poznat Krista a zažít sílu společenství věřících.

P. Antonín Bratršovský

I dnes v tomto kraji mohou žít svatí lidé

V sobotu 10. srpna prohlásil kardinál Bernardin Gantin, prefekt římské Kongregace pro biskupy a děkan kardinálského sboru chrám v Jablonném v Podještědí za baziliku minor s titulem sv. Vavřince a sv. Zdislavy. Slavnostní bohoslužbu s ním koncelebroval také náš otec biskup Josef Koukl, apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa, světící biskup královéhradecký Josef Kajnek a z německého Erfurtu světící biskup Koch. Kromě nich zhruba čtyřicítka kněží a řeholníků.

V úvodu přivítal všechny biskup Josef Koukl, své pozdravy pronesli biskupové Kajnek a Koch. Poté hovořil kardinál Gantin, jehož slova z italštiny překládal Mons. Simandl, sekretář České biskupské konference. Kardinál poděkoval za vřelé přijetí a zdůraznil, že události svatořečení i povýšení chrámu na baziliku minor mají připomenout, že i v dnešní době zde mohou žít svatí lidé, i dnes mohou být žity křesťanské hodnoty v rodinách, rodit se kněžská a řeholní povolání i povolání ke svátostnému životu manžel-skému. Dále hovořil o tom, že bazilika by se měla stát střediskem duchovního života a obnovy nejen města Jablonného, ale celého kraje.

Před chvalozpěvem Sláva na výsostech Bohu papežský nuncius Giovanni Coppa přečetl v latině i češtině výnos římské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti: „Na naléhání Jeho Excelence Mons. Josefa Koukla, litoměřického biskupa, jenž ve svém listu z 28. října 1995 vyjádřil zbožné prosby a touhu svých kněží a všech věřících, udělila Kongregace pro bohoslužbu a svátosti na základě svých zvláštních zmocnění od Nejvyššího velekněze Jana Pavla II. chrámu sv. Vavřince, mučedníka a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí titul a důstojnost baziliky menší s veškerými právy a liturgickými výsadami, jež jsou s tím spojeny, avšak při zachování všeho, co je nutno zachovávat podle 'Dekretu o titulu bazilika menší' ze dne 9. listopadu 1989. Dáno v sídle Kon-

gregace pro bohoslužbu a svátosti dne 25. června 1996.“
Provinciál řádu bratří kazatelů, P. Dominik Duka své kázání věnoval rodinnému životu. „Přicházíme za Zdislavou, aby naše rodiny byly také bazilikami, aby byly církví, kde se setkáváme ve společenství s Kristem. Tato bazilika je výzvou k ochotě spolupracovat nejen mezi národy, ale třeba i v našich rodinách, protože spolupráce na 'nejvyšší úrovni' je možná jen tehdy, jestli bude v našich rodinách láskyplné společenství.“
Na závěr bohoslužby oslovil věřící ještě jednou kardinál Gantin výzvou:

„Někteří z vás prostáli celou liturgií na nohou. Je to určitý symbol - jste církev na nohou, církev kráčeující, putující, vstali jste po čtyřiceti letech útlatku - pojdte!“

P. Josef Helikar a L. Růta

Zleva: arcibiskup Coppa, biskup Josef Koukl, biskup Koch, biskup Kajnek

Schola misia 1996

Domovem Scholy misie je jihomoravská vesnička Lubnice nedaleko Vranovské přehrady. Proč o této akci ve Zdislavě píšeme? Nesouvisí s námi jen zdánlivě, ve skutečnosti je s litoměřickou diecézí propojena mnohými pouty. Navštivte ji spolu s námi.

Ranní vesnicí se do kostela trousí skupinky mladých, modlí se ranní chvály, trochu se rozjímá, hodně zpívá - na Schole misii začíná nový den. Vracíme se s nimi na farní dvůr a překvapeni se ocitáme v době středověku. Děcka - tedy spíše mladí lidé ve věku 15 - 25 let - chodí oblečeny do

vnučkou - princezničkou. U dvora dlí na návštěvě i sprátelený soused Graf von Sapestein se svou družinou.

Dopoledne přichází chvíle magistrů - každý den vyslechnou celý dvůr šest půlhodinových přednášek. Magistři jsou „v civilu“ studenty teologické fakulty v Praze a několika dalších pražských vysokých škol. Přednášky mají poměrně vysokou úroveň - jsou pro každého dobře srozumitelné a především obohacují. Centrální kurs morální teologie věnuje každou přednášku promyšlení jednotlivých přikázání desatera. Rozšíření obzorů nabízejí

dou třesk dřevěných mečů a hlahol odvážných hrdel. Hru ukončí dvou-denní pochod, v němž zúčastnění osvědčí, jak dobře prožili společenství královského dvora a vydají počet všemu, co se za čtrnáct dní naučili. Amarie bude znovu pozvednuta ke své bývalé slávě.

Den na Schole končí mší svatou, večerí a večerní modlitbou se zpěvy a rozjímáním.

Schola misia - letos se konal už její druhý ročník - je nápadem autorské dvojice známé pod přezdívkami Dacan - Dušička. Za nimi se skrývá Martin Vlček, v současné době na civilní službě, a Jiří Šplíchal, bohoslovec litoměřické diecéze. Oba vidí smysl Scholy ve třech rovinách: vzdělání - společenství - modlitba. V Lubnici se vždy sejde živé společenství mladých z celé republiky. Společenství vyrůstá zcela spontánně - svůj podíl natom má hra, která dává čtrnáctidennímu pobytu celkový rámc. Modlitbě je věnován velký prostor - prostor svobody, v němž je každý zván a nikdo nucen. Přednášky účastníkům otevírají smysl vzdělanosti pro věřícího člověka - vzdělanosti, která je jim nabídnuta možná jinou formou než v běžné škole. Spojením širokého vzdělanostního rozhledu s prožitkem nenásilného společenství v prostředí upřímné modlitby vyrůstají dobří misionáři - Schola misia se tak stává oprav-

dovou školou misie.

Možná litujete, že jste podobnou akci nemohli prožít také. Vždyť naše diecéze potřebuje školu misie nejvíce. Mohu vás potěšit - poříští Schola misia se připravuje speciálně pro mládež ze severních Čech. Letos nás z naší diecéze bylo osm, na příští rok jsme zváni všichni. Bližší informace přinese v pravý čas Zdislava - Pozorně ji sledujte.

Martin Pavel Nitsche

Na Schole je čas výuky ...

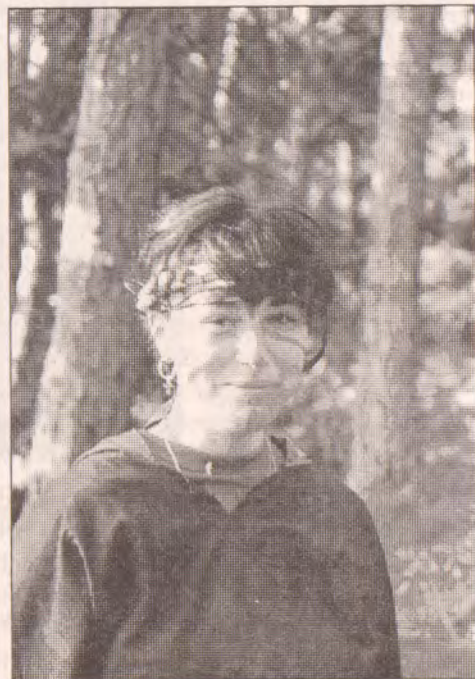
různých hábitů a kuten, na prsou připnutý rodový erb. Po snídani vyhlásí panoši slavnostní nástup - konečně všemu začínáme trochu rozumět.

Jsme hosty království Amarie, jemuž vládne spravedlivý král Dacan I. Za panování králova dědečka bylo království rozvráceno nepřáteli, Dacan I. nyní svolal potomky věrných rytířů, aby sláva Amarie byla obnovena. Královský dvůr je opravdu pestrý - král se svým rádcem, velmistrem rytířského řádu, ctihodné dvorní dámy a odvážní rytíři. Místnost scriptoria obývá společenství moudrých magistrů. V „černé“ kuchyni vládnu dvě kuchařky i se svou malou

kursy religionistiky, liturgiky, Starého Zákona, kultury písemnictví, filozofie a psychologie. Pestré bývají přednášky o sektách doplňované ukázkami z bohaté sbírky sektářských brožurek. Dva z přednášejících patří do litoměřické diecéze. A po přednáškách - hurá na oběd.

Po siestě, kterou ti ještě nezdolání mohli trávit v praktickém semináři kaligrafie, je čas na hru. Pro záchranu království je třeba splnit mnoho úkolů - prokázat svou statečnost při slaňování skály, vybojovat štít z rukou nepřítele, vyrovnat se s převratem protikrále, ...

Odpoledne zní okolní příro-

... i čas zábavy

Antiochia

Ve starověké Antiochii se vyznavačům Ježíše poprvé začalo říkat křesťané - kristovci. Skutky naznačují, že obyvatelstvo Antiochie v Ježíšových učednicích křesťany rozpoznalo, antiochijští našli v lidech plných víry a Ducha křesťany a dali jim proto jméno křesťané. To dává smysl i dnešní Antiochii - prázdninové misijní akci mládeže.

Vžijte se do postavy obyvatele nudně poklidné české vesnice. Za prací do velkého města dojíždíte každý den z autobusové zastávky stojící před chátrajícím kostelem, který navštěvuje jen několik babiček, a po věky opuštěnou farou. V červenci začne být kolem fary rušno, ze dveří vychází - asi na nákup potravin - několik mladých lidí a zdraví vás. V sobotu je v kostele koncert vážné hudby - zjišťujete, že mladých je asi dvacet. V pondělí jsou vaše děti pozvány na výlet - doma se radují, že příště bude soutěžní odpoledne. Vy znejistíte - „faráci“ dětem vyprávějí o Bohu. Mládež tu zůstane celé prázdniny, pořádají se další akce, přicházejí stále noví lidé. Vy už víte, jak je pojmenovat - jsou to křesťané. V Antiochii byli Ježíšovi učedníci nazváni křesťany.

Antiochie je myšlenkou P. Marka Dundy, který dnes působí v brněnské diecézi. První, zkušební prázdninová misie proběhla v roce 1992 v jedné severomoravské vesnici - byla úspěšná. Rok 1993 znamenal rozšíření Antiochie - akce se soustředila na oblast nejpotřebnější, na naši diecézi. Proběh-

la tehdy na třech místech - v Kravařích na Českolipsku, v Úštěku a v Křešicích u Litoměřic. Největší plody přinesla v Kravařích - místní farnost získala z řad mladých stále pastorační asistentky a stala se živým duchovním centrem.

O letošních prázdninách probíhala Antiochie v naší diecézi v Křešicích a Úštěku.

V Křešicích pokryli mladí misionáři první a posledních čtrnáct dní prázdnin. My jsme navštívili úštěckou misií, která byla celoprázdninová.

V době naší návštěvy přebývalo na faře asi dvacet mladých, z toho jen čtyři z naší

diecéze. Jejich misijní práce měla osvědčenou „antiochiskou“ podobu. Pro děti se organizovaly výlety a sportovní odpoledne, pro dospělé koncert. Mladí několikrát navštívili domov důchodců. Pro obyvatele a projíždějící turisty byl otevřen kostel a zajištěno průvodcovství. Místní mládež se oslovit téměř nepodařilo.

Úštěckou Antiochii vede olomoucký bohoslovec Rudolf Repka. Prostředí označil za lhostejné - v celé vesnici lze za věřící považovat jen obyvatele jediného domu. Vstříc misii vyšel starosta, ředitelka ZŠ a hasičský sbor. Výborně je hodnocena spolupráce s litoměřickým biskupstvím. Příma evangelizace není podle Repky možná, veškeré působení je proto zaměřeno převážně evangelizačně. Jde o to vytvořit o křesťanství příznivý obraz - narušit lhostejnost a tím snad připravit půdu evangeliu. Nezanedbatelné je také zpětné působení na samotné mladé misionáře. Antiochie se tak stává místem třibení u upevnování víry, základem je prožitek společenství a bohatý duchovní program. Někteří z misionářů na Úštěk nazapomínají ani během roku a přijíždějí i v čase Vánoc a Velikonoc.

Antiochie je výzvou pro nás pro všechny. Věříme, že naši diecézi neopustí ani příští rok.

Martin Pavel Nitsche

Naše dcera v Indii

Slyšeli jste o akci „Adopce na dálku“, kterou organizuje Arcidiecézní charita v Praze? Jde o projekt, kdy jednotlivci, rodiny či skupiny u nás umožní svými finančními příspěvky určitému dítěti v Indii dosáhnout vzdělání. Po setkání se sestrou Marií Goretti, vedoucí projektu v Indii, která navštívila v dubnu 1996 i Prahu, se členové našeho farního společenství (nejen z Podbořan) rozhodli pomoci tímto způsobem jednomu dítěti. Přihlásili jsme se, začali sbírat peníze a zavázali jsme se zaplatit ročně 3.600 Kč, na školné a školní pomůcky. A tak jsme se stali „rodiči“ osmileté Sunithy, jejichž fotografii, základní data a informace o její rodině, zálibách a prospěchu jsme obtem dostali. Naši dcerce jsme napsali i první dopis a těšíme se na její odpověď.

Je ještě mnoho dalších chudých dětí v Indii i jinde, kterým jedině tento druh „sponzorování“ pomůže ke vzdělání a lepší budoucnosti. Najdou i ony své adoptivní rodiče?

Bližší informace získáte na adrese:

Arcidiecézní charita
Londýnská 44
120 00 Praha 2

Své poznatky, zkušenosti, rady ochotně zájemcům sdělí
RNDr. Dagmar Pištěková
Alšova 716
441 01 Podbořany

Pouť ke Královně hor

Bozkov je první neobsazenou farností naší diecéze, do které přišel kněz.

Mnoho návštěvníků Bozkovských dolomitových jeskyní netuší, že se Bozkov, malá vesnice poblíž Semil, nechlubí jen přírodními krásami, ale že pro mnoho křesťanů je známým poutním místem Panny Marie, Královně hor. Posledních patnáct let byl Bozkov spravován dojíždějícím knězem, takže možnosti poutí byly velmi omezené. Díky pochopení představených misijní a mariánské kongregace saletinů z Polska dostal Bozkov svého vlastního kněze.

Na svátek sv. Bartoloměje, v sobotu 24. srpna, byl při slavnostní poutní mši svaté představen nový kněz této farnosti. Je jím polský řeholník z kongregace saletinů, P. Jan

Jucha, který dosud působil v Mladé Boleslavi. Při bohoslužbě sloužené našim biskupem Josefem Kouklem a polským provinciálem kongregace saletinů vyslovil přání, aby ho nepotkal stejný osud jako svatého Bartoloměje, který byl svými nepřáteli stažen z kůže. Věřím, že se toho od vděčných farníků a poutníků nedočká.

Po mši svaté přítomní poutníci vzpomněli na P. Josefa Hofmanna, od jehož smrti uplynulo letos 25 let. Za jeho působení Bozkov navštěvovali známí umělci, mezi jinými i básník Václav Renč, a poutní místo dosáhlo značného vzhlasu. Za zmínku stojí i působení Matice bozkovské, jejíž členové stále usilují o rozkvet tohoto poutního místa.

Rozhovor s provinciálem polské provincie řádu saletinů

Hlavním posláním vaší mariánské kongregace je misijní činnost a správa mariánských svatyní. Vaši první kněží přicházejí do Čech, a tak bych se rád zeptal, kde jinde ještě vaše kongregace působí?

Je to asi 21 zemí, mezi nimi Francie, Německo, Spojené státy, Brazílie, Indie, Filipíny, Kazachstán, Velká Británie, Ukrajina a Slovensko.

A jak vypadá zatím vaše působení v Čechách?

Doposud byli dva naši kněží v Mladé Boleslavi, z nichž jeden, P. Jan Jucha, od nynějška bude působit v Bozkově. Dále bychom chtěli, aby do obou těchto míst přišel na přесрок ještě jeden náš kněz.

mariánská poutní místa v litoměřické diecézi?

To silně záleží na tom, kolik bude nových povolání v Polsku. Právě letos jsme totiž vyslali čtyři kněze do zahraničí a měli pět nově vysvěcených. Navíc i předloni odešlo deset našich kněží na misie.

Co čekáte od této české misie? Jak se bude rozvíjet?

Bozkov by se měl stát domovem všech dalších kněží – saletinů, kteří v budoucnu, dále Bůh, přijdou.

Z fary bychom chtěli udělat exerciční centrum, zvláště pro mládež.

ptal se Jan Macek

Plánujete obsazovat i jiná

Nový bozkovský duchovní správce P. Jucha MS

Zemřel kanovník Jaroslav Dostálek

Byl synem správce mnichovohradištského valdštejnského zámku. Tady se narodil 10. září 1909 a svými nedožitými osmdesáti sedmi roky byl nejstarším knězem litoměřické diecéze. Ve studentských letech na gymnáziu v Bubenči mu kamarádi začali říkat Lojza a slyšel na to jméno do konce života. V Mnichově Hradišti pod apoštolským rukama litoměřického biskupa Antonína Aloise Webera se 1. července 1934 stává knězem a tamtéž v děkanském kostele sv. Jakuba slouží svou primiční mší svatou, kdy k němu z kazatelny promluvil jeho profesor P. Leopold Škarek TJ v den svatých Soluňanů Cyrila a Metoděje.

V zámku bylo od rána živo, kampak by se na schody k bytu jeho rodičů vešli všichni ti, kteří chtěli novokněze ulicemi města doprovodit ke kostelu. Mno-

zí museli za časného rána vyjít z domova po mezích a polních cestách přes vesnice k okresnímu městu. Tak začínal Jaroslav kněžský život. Stal se katechetou měšťanských škol v Mladé Boleslavi. Z tohoto prostředí odchází Dostálek jako duchovní

správce do Bělé pod Bezdězem, kde zemřel farář Bílý. Odtud později odešel na dobu jednoho roku do Rumburku, ale do Bělé se vrací už natrvalo v době tvrdého pronásledování církve, kdy

byl svého úřadu litoměřického generálního vikáře zbaven Msgre František Vlček a na dlouhá léta spolu se svým biskupem uvězněn. Ještě před svým zatčením se biskup Trochta postaral o tajnou správu diecéze radou generálních vikářů. Dlouho v ní nezůstal bývalý rektor kněžského semináře František Vavřinec Rabas, který rozmnožil počet uvězněných a řada přišla na bělského faráře.

Po svém návratu z vězení a do správy diecéze v roce 1968 požádal biskup faráře Dostálka o převzetí generálního vikariátu veřejně. Ten ale žil v Bělé se svou těžce nemocnou matkou a sestrou a zůstal pod Bezdězem dále

a spravuje farnost Bělskou, Bezdězskou, Bezdědicou a Dolnopruskou.

Když biskup jmenoval první skupinu čtyř katedrálních kanovníků, byl Jaroslav Dostálek mezi nimi. V posledních letech svého života rezignoval na místo faráře, ale nadále podle svých sil v duchovní správě vypomáhal. Rok po roce jsme s bolestí sledovali jak mu sil ubývá, až ho Bůh odvolal z pozemského života do věčnosti. Bělá pod Bezdězem se se svým farářem v kostele Povýšení svatého kříže rozloučila účastí na zádušní mši svaté v poslední den července, kdy se jeho mrtvé tělo vrací do hrobu svých rodičů při hřbitovní kapli mnichovohradištského svatého pole.

Zádušní mši svatou sloužil diecézní biskup se členy katedrální kapituly a početným zástupem kněžských spolupráťů.

P. Josef Helikar

Mezinárodní setkání mládeže na Sněžné

Poutní místo Sněžná u Krásné Lípy se stalo dějištěm nevšední akce. Na přelomu července a srpna zde totiž proběhlo setkání mladých křesťanů (převážně katolíků) ze tří evropských států. Zastoupeno zde bylo Španělsko, Německo a naši republiku reprezentovaly dvě skupiny mládeže - z Chomutova a Brna. Celkem se zde sešlo na 40 studentů, kteří dokázali, že hranice mezi státy nejsou překážkou pro navázání přátelských vztahů.

Celou tuto akci organizovali němečtí přátelé z Detmoldu a jejich snahou bylo především poukázat na společné křesťanské základy Evropy. V tomto duchu se také nesl program, v němž měla své pevné místo účast na mši svaté a modlitba breviáře. Představitelé jednotlivých národů měli vždy vyhrazený den pro představení historie, zvyků, tradic i charakteristické kuchyně své země. Není se tedy čemu divit, že v úterý (to byl den pro prezentaci naší země)

si všichni pochutnávali na výborném „knedlu zelu vepřů“ s nutnou skleničkou plzeňského piva, hovořilo se o velkých postavách naší historie (sv. Václav, sv. Jan Nepomucký) a večer se všichni učili naše tance doprovázené lidovými písněmi. Velký zájem vzbudilo vyprávění o současné politické, společenské a náboženské situaci v našich zemích.

Střední program byl vyplněn návštěvou památníku v Terezíně a přijetím u otce biskupa v Litoměřicích. Ten také sloužil pro účastníky této akce v katedrále

mši svatou.

Závěr pobytu hostů v České republice patřil dvoudenní návštěvě Prahy, odkud pak celá skupina pokračovala na cestě do německého Detmoldu. Jistě nezbyvá než velice poděkovat všem, kdo se zasloužili o organizaci tohoto setkání. Jeho plo-

dy v podobě navázaných osobních přátelství se projeví zvláště v blízké budoucnosti, kdy budeme muset dokázat, zda jsme schopni žít společně s ostatními národy. Myslím, že po skončení setkání ve Sněžné můžeme říci - opět jsme o krok blíže Evropě.

Cestovní kancelář

Masarykovo nám. 15, 254 01 Jílové u Prahy
tel. 02/995 37 79, fax: 02/995 37 80

Nemocné či zaneprázdněné, kteří nemohou absolvovat dlouhou a náročnou cestu autobusem, zveme 26. - 29.10. na pohodlnou třídenní

POUŤ DO LURD

letecky

pod duchovní patronací biskupa Karla Otčenáška. Bohatý duchovní i poznávací program v češtině, možnost soukromé adorace či léčebných koupelí. Současně v Lurdech proběhne i seminář a exkurze pro lékaře a sociální pracovníky "Lurdy a medicína".

Cena 8.900,- Kč

Informace a přihlášky:

Agentura97 Praha, Václavské náměstí 51, 110 00 Praha 1 (tel. 02/24228782), Agentura97 Brno, A. Procházký 34, 623 00 Brno (tel. 05/337 678), Agentura97 Olomouc, Masarykova 50, 772 00 Olomouc (tel. 068/4725772), Charita Ostrava, Kofenského 17, 703 00 Ostrava - Vítkovice (tel./fax: 069/6621094), Charita Děčín, Husovo nám. 13/99, 405 02 Děčín IV (tel. 0412/530 188), Ordo T&R, U Černé věže 4, 370 01 České Budějovice (tel./fax: 038/55769), Agnes Bohemica, ul. 28. října 24, 301 62 Plzeň - Bílá Hora (tel. 019/536679).

PLACENÁ INZERCE

Středisko pro mládež a rodiny Sněžná u Krásné Lipy

nabízí ubytování mimo sezónu pro rodinnou dovolenou nebo hromadné akce
Ceny pro období říjen - duben 1996/97
(na osobu a den/)

20 Kč dospělí
10 Kč děti (6 - 14 let)
zdarma děti (do 6 let)

skutečná spotřeba energie

+

Vlastní povlečení nebo spacák

15 Kč dospělí
5 Kč děti (6 - 14 let)
zdarma děti (do 6 let)

skutečná spotřeba energie

+

Stravování

- 1) Vlastní
- 2) Lze si zamluvit stravování /nejlépe při hromadných akcích/ Dospělí 60 Kč/den
Děti 40 Kč/den

Sdružení občanů Dětem severních Čech
Sněžná 22
407 46 Krásná Lípa
t. 0413/93 836

/Dopravu od vlaku z Krásné Lipy si lze domluvit na výše uvedeném telefonním čísle/

EXERCICIE Sněžná u Krásné Lipy

Muži do 40 let
Exercitátor: P. Sýkora
Termín: 12.9. - 16.9. 1996

Muži nad 40 let
Exercitátor: P. Radim
Termín: 7.10. - 11.10.1996

Cena: 400 Kč
Začátek vždy první den v 18.00 hod.,
konec poslední den po 9.00 hod.
/dopravu od vlaku z Krásné Lipy si lze domluvit na níže uvedeném telefonním čísle/

Adresa:
Občanské sdružení Dětem severních Čech
Sněžná 22, 407 46 Krásná Lípa t. 0413/93836

Investice bez starostí

V současné době roste ve všech vrstvách a věkových kategoriích obyvatel poptávka po různých druzích investičních produktů, které by ochránily dočasně volné finanční úspory před pomalou, ale vytrvale pracující inflací. Tento jev, který se vyskytuje ve všech ekonomikách, dokáže při současné míře vykazované v ČR během pěti let snížit reálnou hodnotu financí téměř na polovinu.

Jednou z forem, jak výše uvedenému procesu zabránit jsou různé typy vkladů nabízených peněžními ústavami. Tato forma investování peněžních prostředků má v naší zemi velmi dlouhou tradici a při zodpovědném výběru vhodné banky je riziko toho, že klient o své peníze přijde, téměř nulové. K nízké rizikovosti rovněž přispívá působení bankovního dohledu České národní banky a v nedávné době vytvořený systém pojištění vkladů.

V minulosti měl ten, kdo chtěl spořit prakticky jedinou možnost - vzít své peníze a uložit

je na vkladní knížku v jediné tehdy existující spořitelně za symbolický úrok. Dnes je však situace podstatně příznivější. Investiční a Poštovní banka, a. s. (IPB) jako jedna z největších bank v České republice, má ve své nabídce přibližně 12 druhů depozitních produktů, které v plné míře pokrývají p o p t á v k u a specifické požadavky klientů.

Zvláště komfortní způsob spoření nabízí spořicí účet s krátkodobou nebo střednědobou výpovědní lhůtou. Tento produkt přináší možnost ukládání prostředků během trvání spořicího s výpovědní lhůtou pro výběr v délce 14 dnů, 1, 3, 6, 9 a 12 měsíců nebo 2,

3, a 4 roky při velmi výhodném úročení. Po složení minimálního vkladu ve výši 5 tis. Kč u účtu s krátkodobou výpovědní lhůtou nebo 10 tis. Kč u účtu se střednědobou výpovědní lhůtou kteroukoliv fyzickou nebo právnickou osobou, přijímací pobočka IPB na spořicí účet uloží kdykoliv a v jakékoliv výši až do doby, kdy klient podá výpověď na celý vklad.

Ukládání volných finančních prostředků znamená bezpečné hospodaření s vysokou výnosností srovnatelnou například s některými cennými papíry (depozitními certifikáty) s tím rozdílem, že úroky ze spořicího účtu jsou daněny pouze 15% a navíc podléhají

pojištění ze zákona. Otevření a vedení spořicího účtu je u IPB bezplatné. Úroky snížené o daň z příjmu je možné měsíčně nebo čtvrtletně (podle délky výpovědní lhůty) připisovat k základnímu úročenému vkladu. Po zadání výpovědi IPB nakládá s vypovězenými finančními prostředky způsobem dohodnutým ve smlouvě. V případě náhlé potřeby prostředků je možný výběr před zadáním nebo uplynutím výpovědní lhůty za poplatek pro nedodržení dohodnuté doby trvání vkladu.

Spořicí vkladové účty jsou jen jednou možností, jak ze svých peněz nevytvořit zmrazený kapitál, ale jistý zdroj zisku. V případě, že máte své úspory dosud uloženy na „bezpečném“ místě ve svém bytě, neváhejte a přijďte do některé z poboček IPB. Naši pracovníci vám ochotně poradí, jak peníze budou pracovat za vás.

Ing. Ivo Tesař
oblastní pobočka IPB
Liberec

IPB

Z mladoboleslavské farnosti vyšla v posledních letech čtyři kněžská povolání

Duchovním správcem mladoboleslavské farnosti je arciděkan P. Václav Hlouch. Farní obvod zahrnuje ještě obec Kosmonosy, kterou však v současné době spolu s Bělou pod Bezdězem administruje P. Jiří Veith.

Duchovní správce je synovcem biskupa

P. Hlouch pochází z Lipníka u Třebíče a je synovcem bývalého českobudějovického biskupa Hloucha. Po studiích na gymnáziu v Třebíči odmítl podepsat prohlášení o zřeknutí se nevědeckého světového názoru a byl poslán na tři roky manuálně pracovat do zemědělství. Po absolvování základní vojenské služby byl v roce 1956 přijat na teologickou fakultu v Litoměřicích za litoměřickou diecézi. Po vysvěcení působil pět let v Liberci, v roce 1966 byl přelo-

žen do Nymburka, kde zůstal celkem 17 let. Od roku 1983 je duchovním správcem v Mladé Boleslavi.

V samotné Mladé Boleslavi jsou celkem čtyři kostely: arciděkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie, bývalý klášterní kostel sv. Bonaventury, kostel sv. Jana Nepomuckého a historicky cenný kostel ve Vincí. V současné době se také jedná o majetkových vzazích kolem kostela sv. Havla.

„Kostely jsou v zde vlastně historicky nejcennějšími stavbami, protože Mladá Boleslav je poměrně mladé město. Hlavní rozvoj pro ně znamenal až nástup automobilového průmyslu,“ konstatuje P. Hlouch. V historii hráli svou roli ve městě také piaristé, kteří měli klášter původně v nedalekých Kosmonosích. Ten však Josef II. zrušil, takže se přesunuli přímo do Mla-

dé Boleslavi. Měli zde své gymnázium a konvikt pro přípravu českých bohoslovců. Zde působili až do války. Po válce zde působil ještě provinciál piaristů Žampach, který zemřel v polovině šedesátých let. Momentálně piaristé v Čechách žádné členy nemají. Mladoboleslavský duchovní správce má proto problémy, co s budovou kláštera, která bude zřejmě církvi vrácena, a která je v téměř havarijním stavu.

V neděli je na mši 600 lidí

„Mladá Boleslav má asi 42.000 obyvatel, v neděli u nás přichází na bohoslužby asi 600 lidí,“ počítá P. Hlouch. „Protože je zde většina lidí na sídlištích, bude nám nyní po domluvě se starostou v domě s pečovatelskou službou, který je na sídlišti, uvolněna jedna místnost pro nedělní bohoslužby. Vejde se tam asi 120 lidí. Chtěli bychom tam mít dětskou mši svatou, jelikož na sídlištích žijí většinou rodiny s dětmi.“

Na začátek října ve farnosti chystají evangelizační akci pod vedením P. Jana Rajlicha OP z Ústí nad Labem.

Již rok jsou v Mladé Boleslavi dva polští kněží z Kongregace misionářů Matky Boží z La Salette, tzv. saletinů. Jeden z nich, P. Jan Jucha MS byl právě nyní ustanoven duchovním správcem v poutním místě Bozkov, druhý, P. Henryk Kuman MS zůstává kaplanem ve zdejší farnosti. Jeho polem působnosti je kromě jiného také péče o polské věřící, kteří jsou zaměstnáni v boleslavské Škodovce.

Vyučování náboženství v mladoboleslavské farnosti zajišťuje šest katechetů, kteří

vyučují hlavně na školách ve městě. Na náboženství zde pravidelně chodí celkem asi 40 dětí.

Aktivní je zde také skupina mládeže. „Některí však teď odešli na vysokou školu a bylo by potřeba získat nějakou 'mladou krev',“ říká boleslavský duchovní správce. „Co je povzbudivé, jsou čtyři kněžská povolání od roku 1990, která vyšla z naší farnosti.“ Společenství mladých se setkává každý pátek po mši svaté. Vedou si je mladí sami, kněží se ho jen účastní.

Ve farnosti se schází každý týden také společenství starších věřících, scházely se i rodiny středního věku.

Na faře v současné době kromě obou duchovních působí také pastorační asistentka paní Marie Chaloupková, voják - inženýr na civilní službě. Jako farní hospodyně je na faře sestra ze sekulárního institutu Díla sv. Zdislavy. Při arciděkanském kostele také funguje chrámový sbor, při společenství mládeže kytarová skupina.

Sekty mají žně

„V Mladé Boleslavi jsou velmi aktivní různé sekty,“ říká P. Hlouch. „Například Svědkové Jehovovi již získali zde a v blízkém okolí několik stovek lidí. Jsou tu také mormoni, Hare Kršna a další. Proto vidím evangelizaci jako velmi potřebný úkol.“

Farní radu v mladoboleslavské farnosti zvolili již před několika lety, schází se každý měsíc a otec arciděkan je s jejím působením spokojen: „Pokládám její působení rozhodně za přínos - teď v poslední době jsme například společně řešili právě otázku bohoslužeb na sídlišti.“

Mladoboleslavský arciděkan P. Václav Hlouch

Arciděkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie

Charitní skupina

V budově bývalého piaristického konviktu funguje pod vedením paní Suchardové charitní skupina, která se věnuje péči o nemocné a staré lidi. Pracuje v ní na plný úvazek celkem sedm zdravotních sester. Tato skupina patří pod diecézní charitu v Litoměřicích. Duchovní vedení této skupiny má na starosti polský kaplan P. Kuman.

Boleslavská farnost má také živé kontakty s jinými křesťanskými církvemi ve městě. V lednovém týdnu modliteb za jednotu křesťanů organizují společné modlitby a bohoslužby, pravidelně se setkává také mládež z několika církví.

Opravy budov postupují

Prakticky žádný kostel není zcela v pořádku. Oprav se sice udělalo od konce totality již poměrně dost, ale prostředků se stále nedostává. V současné době probíhá oprava stře-

chy a fasády arciděkanského kostela. Opravy financuje částečně stát, částečně litoměřické biskupství a něco jsme získali poměrně výhodným prodejem pozemků Škodovce. Kostel sv. Havla, o kterém již byla řeč, by se měl vrátit církvi a bude vyžadovat značné opravy. Po dohodě s biskupstvím jej chtějí mladoboleslavští pronajmout evangelické církvi, která zde má pouze modlitebnu.

Ve špatném stavu je také 300 let stará farní budova. V nejbližší době se bude jednat o její budoucnost - zda bude prodána a postaví se fara nová nebo zda bude zachována a opravena. Už jednou ji v 80. letech chtěli zbourat, ale památkáři to nepovolili.

Připravil L. Růta

Vzpomínka na návrat biskupa

Vracíme se tou vzpomínkou do roku 1968 k prvnímu dni měsíce září. Byla tehdy také 22. neděle liturgického mezidobí, právě tak jako letos. Biskup Trochta se po osmnácti letech odloučení vrátil do své katedrály k pokračování svého pastýřského poslání. Ostatní české diecéze už biskupy měly, jen Praha ne. Kardinál Kašpar zemřel již v roce 1941 a jeho nástupce kardinál Josef Beran žil ve vyhnanství v Římě. Olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha zemřel 2. listopadu 1961. Královéhradecký biskup Mořic Pícha byl už též po smrti, zemřel v roce 1956 a biskupu Karlu Otčenáškovovi nebylo tehdy dovoleno spravovat diecézi. Šťastnějšími byli tehdy v Brně a v Budějovicích, jejich biskupové sice byli v předcházejících letech internováni, ale nebyli odsouzeni a v období pražského jara se mohli vrátit do svých diecézí. Litoměřický biskup byl odsouzen pro velezradu k pětadvacetiletému vězení a přesto, že v jarním uvolnění byl z vězení propuštěn, záznam v rejstříku trestů mu znemožňoval nastoupit úřad. Po rehabilitaci už zde u nás byla sovětská a s nimi i spřátelená vojska, ale 1. září v katedrále biskup Trochta otcovsky promluvil: „Nevracím se tedy s pocitem vítěze. Jsem dalek každému triumfalismu. Prost všeho zaujetí a hořkosti, skláním se pod tíhou zodpověd-

nosti za časný i věčný osud svého lidu, za nějž se budu muset jednou před Bohem zodpovídat. Vrací se k vám, váš biskup, otec, přítel, služebník. Vracím se k dílu, které je nad mé síly. Jediněc nemůže mnoho. Prosim o pomoc: Boha, Pannu Marii, patrona diecéze prvomučedníka Štěpána. Prosim o pomoc každého z vás. Jde o dílo spásy, o štěstí tolika lidí. S pomocí Boží začneme. Zadáám-li se však zcela realisticky na nynější situaci v litoměřické diecézi, nemohu bohužel slibovat brzký podstatný přínos pro společnou věc. Tato diecéze potřebuje především reaktivaci. Zatím není připravena přijmout a mnohonásobně vrátit Boží setbu. Je nutno nejdříve odstranit plevel a provést hlubokou orbu. Teprve pak může dát sklizeň. Možná, že vám mohu nabídnout již jen několik krátkých let - Bůh si mne může povolát již zítra. Nabízím vám tedy svůj život i svou smrt. A pokud mne zde Boží milosrdenství ponechá, nabízím se vám beze zbytku.“

Na jedné z fotografií tehdejšího dne je biskup obklopen nespočteným množstvím tváří, ze kterých ještě dnes ne jeden ze zástupu by poznal tu svou. Zadáám-li se do tváře biskupovy, uvidíš v ní úsměv radosti i vrásky starosti. To byl ten návrat tenkrát před osmadvaceti roky.

P. Josef Halikar

I ministranti měli svůj tábor

Ve dnech od 15. do 27. července proběhl ve Velkých Hamrech diecézní ministrantský tábor. Zúčastnilo se ho asi 30 ministrantů ze všech koutů naší diecéze, kteří chtěli o prázdninách zažít také něco jiného, než je obvyklá návštěva babiček, tetiček či mořských pláží a zároveň se zdokonalit v „ministrantském řemesle“.

Ubytování

Jako „táborová základna“ posloužila fara na západním okraji Velkých Hamrů poblíž Tanvaldu, ve které bylo vše, co chlapci potřebovali k životu - tj. kuchyně s jídelnou (tu především) a místnosti, ve kterých byli ubytováni (starší si zabrali pokoj v přízemí, na mladší zbyla místnost v prvním patře). Mimo těchto základních místností měli k dispozici kapli, ve které se konaly hlavní modlitby dne.

Jeden den

Každý táborový den měl svůj pevný řád. Budíček (v 7,00), ranní modlitba, snídaně, dopolední program atd.

Zakončení dne večerkou bylo o půl desáté večer. Po večerce musel být klid.

Celých čtrnáct táborových dní bylo protkáno spoustou soutěží. Celotáborová hra, soutěž o přátelství Dominika Savia, měla jednoduchá pravidla. Každý den večer byli chlapci odměněni za své chování. Ti, kdo se chovali po celý den dobře, dostali moduritový žeton, který uložili do měšce k ostatním vydělaným žetonům.

K opravdovým, téměř bojovým hrám, posloužil čtvercovitý lesík, prý přerostlá lesní školka s kopcovitým terénem. Největší hrou byla celodenní bojovka. Účastníci tábora se rozdělili na dvě party. První z nich nesla určitou „ukradenou“ věc, konkrétně žetony, a druhá je měla dohonit. Aby to měla druhá parta snažší, byl v první skupině zrádce, který značil cestu a o kterém věděl pouze jeden člen sledující výpravy - vyzvědač. V zájmu první skupiny ale samozřejmě nebylo nechat se dohonit, a tak jakmile zrádce objevila, uvázala ho ke stromu tak dobře,

že když druhá skupina zajatce objevila, měla co dělat, aby provaz rozvázala. První parta mezitím získala jistý náskok. Avšak ani ten jí nestačil k vítězství. Výzvědná skupina ji dohonila, strhla se šišková válka a vyzvědači nakonec zvítězili.

Sportovní dění

V době, kdy sledovaly tisíce lidí dění v olympijské Atlantě, se sportovní ovzduší nevyhnulo ani účastníkům tábora. Byla pro ně uspořádána malá ministrantská olympiáda. Některé disciplíny byly netradiční (např. sou-

těž v předklonu, házení kamenem na cíl), jiné se objevily i v Atlantě (střelba ze vzduchovky).

Olympiáda ale nebyla jedinou sportovní soutěží. Hrál se totiž také fotbalový a ping-pongový turnaj a běžel se čtyřkilometrový běh po trase s kontrolami. Kontroly byly např. zkouška z topografie, určování stromů, střelba, zkouška z ministrování a na poslední kontrole si měl každý zapamatovat určitý verš z Bible, který po doběhu do cíle citoval.

Ministrování

Protože zúčastnění přijeli na ministrantský tábor, mohli si ministrování vyzkoušet i v praxi na mších v úterý, ve čtvrtek a v neděli. Mimo to se každý večer dozvěděli něco nového na ministrantské schůzce.

Je toho ještě mnoho, co zde nebylo popsáno. To hlavní jste se však o našem ministrantském táboře dověděli. Co dodat? Snad jen to, že vedoucí měli neustále dobrou náladu a dětem se tábor líbil.

Jak jsme světili zvon

Svěcení zvonu je bezesporu velká událost. Zaslouží si pozornost fotoaparátů a kamer. Novináři jsou lidé bystrí a pohotiví, ale i jim může ledacos uniknout. Scházeli jsme se 23. 6. v chrámu sv. Mikuláše v Lounech. Chrámový sbor. Snad nebudu mluvit jenom za sebe, když řeknu, že jsme měli trému. Kostel zaplněný do posledního místečka. Kamarádka shodou okolností musela s sebou vzít neposedného čtyřletého chlapce.

Zvony pro jejich velkou váhu nebylo možno světit v kostele, tak jsme se po přivítání pana biskupa Josefa Koukla vydali na dvůr děkanství. Malý Mireček považoval celkem rozumně pana biskupa za Mikuláše.

Není zrovna jednoduché držet si před sebou kancionál, listy s notami, klopýtat přes schody, kočičí hlavy a ještě přitom zpívat. Dobře, že jdeme jenom přes ulici.

Zvony na dvoře byli ozdobeni květinami. Moc jim to slušelo. Pan biskup mluvil mimo jiné o tom, že jejich hlas uslyší ve městě, věřící i nevěřící.

Hlavou se mi mihla vzpomínka, jak i mě zval a lákal hlas zvonů, ale to jsem měla ještě k víře daleko. Chyběla mi odvaha vstoupit do kostela. Nemohu jinak než chválit Boží prozřetelnost. Jsem ráda Jeho dítětem.

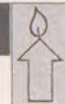
Při rychlé chůzi zpět do kostela jsem si poprvé všimla, že schodů na kůr je opravdu nějak moc. Copak o to, výškový rozdíl mezi chodníkem a kůrem jsem překonala celkem zdatně, ovšem jak má člověk udýcháný takovým sportovním výkonem zpívat, to jsme ve sboru netrénovali.

Bylo mi vedro, Mirečkovi zima. Můj svetr se přestěhoval. Krásný šibalský úsměv mi byl odměnou. Po chvíli se Mireček uvelebil na lavici a spokojeně usnul. Ještě dnes se musím usmívat, když si vzpomenu, jak ležel na lavici stulený pod bundu a spokojeně prospal celou mši svatou. Však mu také zpívali. Říci, že krásně by bylo snad odvážné, snaha byla veliká. Celá tato mše ve mně zanechala veliký dojem. Duchovní a také lidský. Duchovní se popsat nedá a o lidském jsem vám upřímně napsala.

Helena Zdislava Nejedlá

Ministranti

Mše svatá

Vstupní obřady

V minulém čísle bylo poznamenáno něco o tom, co je potřeba před mší připravit a na co by se nemělo zapomenout. Koná-li se v kostele nějaký větší obřad, než je „obyčejná“ mše, je samozřejmě, že věci se musí nachystat trochu více. Nyní již pár slov ke vstupním obřadům.

Než vstoupí ministranti s knězem do presbytáře, měli by se na mši připravit vhodnou modlitbou. Potom, za znění vstupního zpěvu (tzv. introitu), mohou přicházet k oltáři, který následně pozdraví úklonem. Je-li na hlavním oltáři svatostánek, samozřejmě před ním pokleknou. Nemůže-li se z nějakých důvodů zpívat vstupní zpěv, měla by se alespoň přečíst vstupní antifona z misálu. Po pozdravení oltáře jdou všichni na svá místa. Během vstupních obřadů všichni ministranti stojí.

Vstupní obřady začínají znamením kříže, následuje pozdrav. Po něm může kněz uvést věřící několika slovy do mše toho dne. Následující část je úkon kajícnosti, ve kterém se zamýšlíme sami nad sebou. Úkon kajícnosti má 3 části: výzvu (kněz nás všechny vyzve, abychom zkoumali sami sebe), chvíli ticha, ve které děláme to, k čemu jsme byli vyzváni. Úkon kajícnosti se dokončí jedním ze tří způsobů uvedených v misálu. Následující část mše, Kyrie, slouží jako zpěv na uvítání Krista. Koná-li se úkon kajícnosti třetím způsobem, Kyrie se vynechává.

Chvalozpěv Gloria se do mše zařazuje o nedělích, slavnostech a svátcích. Během postní a adventní doby

se vynechává, abychom byli upozorněni na kající ráz této doby.

Poslední částí vstupních obřadů je vstupní modlitba, během které se obracíme k Bohu.

Ministrantské služby při mši svaté

Služba lektora

Hlavním úkolem ministranta - lektora je předčítání čtení při mši svaté, avšak může také zpívat žalm a předčítat úmysly přímluv. Jestliže se při mši sv. nezpívá mešní zpěv, recituje z misálu vstupní antifonu, když kněz líbá oltář a antifonu k přijímání, když kněz přijímá Tělo Páně.

Lektor by měl jít k ambonu číst čtení až po skončení vstupní modlitby, ne během ní! Po přečtení lekce řekne: „Slyšeli jsme slovo Boží“, počká, až lid odpoví „Bohu díky“ a odejde ke svému sedadlu. Čte-li i druhé čtení, stojí během žalmu v blízkosti ambonu. Jestliže se žalm nezpívá, recituje ho lektor od ambonu (to ale pouze v krajním případě; správnější je, když se žalm zpívá).

Je vhodné, aby se každý lektor připravil na svoji službu krátkou modlitbou (např. vhodnou obměnou modlitby, kterou se modlí kněz před čtením evangelia: Očist' mi srdce i ústa, Bože, abych dobře zvěstoval tvé svaté evangelium).

Malý slovník liturgických pojmů

BENEDIKCE - požehnání
BIRET - pokrývka hlavy, černou barvu nosí kněz, fialovou biskup a kanovník, červenou kardinál

BREVIÁŘ - kniha obsahující denní modlitby církve

BURZA - ozdobná kapsa pro korporál, skládá se ze dvou tuhých čtvercových desítek

CELEBRANT - kněz, který slouží mši svatou

CEROFERÁŘ - ministrant, který při mši nosí svíce

CIBORIUM - liturgická nádoba sloužící na uchování proměněných hostií

CINGULUM - bílá šňůra k přepásání alby; široký pás k přepásání kleriky, barvy jsou stejné jako u biretu, pa-pež nosí pás bílé barvy

Zkus odpovědět

1. Vyjmenuj prvních šest knih Nového zákona

a/ Mt, Mk, L, J, Sk, 1K

b/ Mt, Mk, L, J, Sk, Ř

c/ Mk, Mt, L, J, Sk, 1Tm

2. Které verše ve Vyznání víry říkáme při mši sv. sklonění (v den Zvěstování a Narození Páně vkleče)?

a/ skrze Ducha svatého přijal ... stal se člověkem

b/ klaníme se ti

c/ Bůh z Boha, Světlo ze Světla ... skrze Něho všechno je stvořeno

3. Kdo je patronem dělníků?

a/ sv. Cyril a Metoděj

b/ sv. Václav

c/ sv. Josef

Řešení: 1b, 2a, 3c

„Pane, nauč nás modlit se!“ (Lk 11,1)

Komu z nás touto větou nemluví apoštolové ze srdce? Vždyť kdo z nás se umí modlit? Kdo z nás si nikdy neposteskne, že mu modlitba nic nedává, že necítí vyprahlost, že má pocit, jako by Bůh byl daleko nebo neslyšel?

„Pane, nauč nás modlit se.“ Proč se chci modlit? Když jsem uvěřil v Boha, v Božího Syna Ježíše Krista, nutně usiluji o život z této víry. Víra bez skutků je mrtvá, jalová, nežije-li podle poznání pravdy, jsem v sobě rozpolcen a nešťastný. Z toho vyplývá, že jsem-li pevně přesvědčen o přítomnosti nesmírně láskyplné osoby v mé blízkosti, nutně toužím po rozhovoru, po sdílení svého života s touto osobou. Chci se stále přesvědčovat o velikosti a ušlechtilosti této osoby, které se odevzdávám a s níž se spojuji. A čím dokonaleji poznávám její dobrotu, tím těsněji k ní lnu, a čím těsněji k ní lnu, tím dokonaleji ji poznávám. Tak se naše životy vzájemně stále hlouběji pronikají, můj život je plnější a já jsem šťastnější.

My jsme kdysi v životě poznali, byť matně a nedokonale, Boží lásku a uvěřili jsme v ni. Tohle poznání a tato víra v nás vyvolává žízeň po Bohu a chceme se s Ním stýkat, spojit svůj život s nekonečnou plností jeho života. Chceme se opájet stále dokonalejším poznáváním Boha a být šťastní ve své radosti a v pokoji, který máme v Bohu. Když apoštolové v osobě Ježíše Krista novým způsobem poznali, byť jen omezeně, jaký je Bůh, vyslovují touhu stýkat se s tímto Bohem novým způsobem. Jistě se modlili v synagogách, zpívali žalmy, oslavné a prosebné písně. Přesto při setkání s Božím Synem Ježíšem cítí nedostatečnost starozákonní modlitby. Nové poznání Boha v Ježíši Kristu je nutí zvolat: „Pane, nauč nás modlit se!“, jako by to předtím neuměli.

Kristus vyhovuje jejich touze a říká:

„Když se modlíte, říkejte: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.“

Možná jsme přeřekli tuto „modlitbu Páně“ už mnoho tisíckrát. Modlíme se jí při každé mši svaté. V Medžugorje se jí modlí po večerní mši svaté sedmkrát za sebou. Na vojně jsem se modlíval růženec s jedním odloučeným bratrem, nebylo mu jasné, proč tolikrát opakuji Zdravas Maria a proč se modlím i pětkrát Otče náš. Copak Pán Bůh neslyší hned napoprvé? V kostelích nebo i jinde při společných modlitbách se často ozývá: „A ještě Otče náš za kněze,“ „a ještě Otče náš za rodiny,“ „a další za duše v očistci“ atd. Není to plýtvání slovy modlitby, nehrozí nebezpečí zevšednění? Je to způsob, jakým se máme modlit?

Tertulián, teolog a církevní spisovatel z přelomu 2. a 3. století, říká: „Když nám Pán předal tuto formuli modlitby, dodal. ‘Proste a dostanete’ (Lk 11, 9). Každý tedy může podle svých potřeb vysílat k nebi různé modlitby, začínaje ovšem vždycky modlitbou Páně, která zůstává základní modlitbou.“ Zdá se tedy, že opětné opakování modliteb není na závaždu. Možná naopak: Opětným vyslovováním proseb Otčenáše si můžeme zřetelněji uvědomovat, po čem máme doopravdy toužit, i pořadí, jakým po tom máme toužit, „takže tato modlitba učí nejen prosit, nýbrž i řídí všechny naše náklonnosti“ (sv. Tomáš Akvinský). V „modlitbě Páně“ „dává Duch Pána Ježíše novou tvářnost našim touhám, těmto vnitřním hnutím, která povzbuzují život“ (Katechismus, 2764). Opakováním jednotlivých myšlenek Otčenáše tedy může růst intenzita našich správných tužeb po Bohu a po jeho zásahu do našeho

života. Tak můžeme být otevřenější vůči novému životu plnému radosti a pokoje, kterému nás učí Ježíš.

Křesťanská modlitba ale v žádném případě není magické pronášení nějakých „donucovacích“ formulek. My nebudeme vyslyšeni pro množství svých slov, jak si myslí pohané, ale pro intenzitu víry, s níž se modlíme. Každé slovo modlitby má za úkol spojit nás pevněji se svým Bohem, o němž jsme vírou naprosto jistě poznali, že JE, že je OSOBNÍ, tedy přístupný osobnímu vztahu, že nás vždycky visí a slyší, že je nesmírně láskyplný a v lásce všemohoucí. Protože myšlení a řeč jsou vzájemně propojeny, slovem modlitby my pozvedáme svou mysl k Bohu. Ba nejen mysl, ale celého ducha. „Ať je způsob modlitby jakýkoli (gesta a slova), modlí se celý člověk. Avšak když chtějí Písma označit místo, odkud vyvěrá modlitba, hovoří někdy o duši nebo o duchu a nejčastěji o srdci. Je to srdce, které se modlí. Je-li daleko od Boha, pak je vyslovení modlitby marné“ (Katechismus, 2562). Sv. Terezie z Lisieux vyznává: „Pro mne je modlitba vzlet srdce, je to prostý pohled k nebi, je to zvolání vděčnosti a lásky ve zkoušce i radosti.“ „Srdce je příbytek, kde bydlím (podle semitského nebo biblického způsobu vyjádření: kam ‘sestupuji’). Je to náš skrytý střed, nepostižitelný naším rozumem nebo naším bližním: jen Boží Duch jej může probádat a poznat. Je to místo rozhodování, které je v největších hlubinách našich psychických sklonů. Je to místo pravdy, kde volíme život nebo smrt. Je to místo setkání, protože podle Božího obrazu žijeme ve vztahu“ (Katechismus, 2563).

A tak se můžeme začít modlit. „Otče náš.“

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Přijdeme o kostely?

Jel jsem o nedlouho nakupovat do jednoho malého městečka, vzdáleného od mého bydliště asi deset kilometrů. Obec je to hezká a upravená. Pošta, škola, hotel na náměstí, řada obchodů a řada obytných domů svítí novotou nebo je alespoň vidět, že se všichni snaží, aby město vypadalo lépe.

Uprostřed náměstí morový sloup, překrásně opravený, v rohu náměstí kostel - v havarijním stavu. Kolem kostela dřevěné bednění, krovy hrozí zřícením, vstup jen na vlastní nebezpečí. Odhadovaná nutná délka oprav asi šest let, náklady nebesky vysoké, peníze toho času žádné a v dohlednu jakbysmet.

Duchovní správce řeší problém, zda bude svůj hlouček věřících vozit do nedaleké lesní kaple, sice dokonale vykradené ale stojící nebo jestli si pronajme na bohoslužby prostory místního sboru Církve československé husitské. Obec nemá zájem, okres také ne, památkáři dobře poradí, ale peníze nemají, sponzoři se nehnou.

V posledních letech se hroutily a řítily vesměs kostely filiální. Dnes už začínají padat i kostely farní - a to je zlé. Nechci si hrát na špatného proroka, ale zdá se mi, že je nejvýše nutné začít se vážně zabývat otázkou, jak vlastně dál, a hlavně - jak osvobodit existenci a život farností od té nesmírné zátěže, kdy se od církve očekává, že bude z milodarů, sbíraných po korunách, platit mnohamilionové faktury dodavatelům stavebních prací, kteří si na tom namastí kapsy. Pokud bude totiž vývoj situace ještě chvíli pokračovat stejným směrem, dostaneme se do pozice, v níž kostely doslova vybydlíme a budeme za sebou nechávat zříceniny.

Ekonomická situace zvláště v naší diecézi je v některých vikariátech tak zlá, že se k jejímu popisu nehodí žádné slovo ze slovníku spisovné češtiny. Improvizovat již nestačí.

Začínají se dělat chyby, nezbyvá síla na průběžné opravy a údržbu, generální opravy odčerpávají obrovské sumy, není jasná koncepce, chybí zákony atd. Pomoc z ciziny se nehrne a bohatší farnosti v moravských diecézích stavějí raději nové kostely.

Bylo by asi prospěšné, kdyby této gigantické hoře obtíž byla na stránkách Zdislavy věnována větší pozornost.

J.T.

Moji milí,

obracím se na vás s prosbou. Uvažuji, co by se tu v Cítolibeč dalo dělat pro lidi. Ráda bych zkusila dát dohromady divadlo, popřípadě pro začátek nějakou scénku. A tak prosím všechny, kteří by měli možnost pomoci mi radou, doporučením literatury, věnováním nějakých textů, aby tak učinili. Rovněž bychom přivítali někoho, kdo by vedl v Cítolibeč u Loun sboreček dětí. Osířel poté, co se náš mladý sbormistr oženil a odstěhoval. Jestli to není neskromné, nemáme už ani varhaníka, který by nám jednou za čtrnáct dní zahrál při mši sv.

Helena Zdislava Nejedlá
Na Plevně 107
439 02 Cítoliby

Prožitek na Sněžné Hoře

Díky,

že 12 žen od 27. 5. do 31. 5. 1996 prožilo blažené dny na Sněžné Hoře při duchovním cvičení za vedení františkána otce B. Říšského, který posiloval naši duši a ukázal směr, jakým máme pokračovat ve svém životě.

Matka Boží nám zehnalá, vždyť jsme prodlévaly v jejím chrámu, který je zasvěcen Panně Marii Sněžné, při mši, modlitbách, tiché adoraci i křížové cestě.

Naši spokojenost dovršila péče o fyzickou stránku za vedení manželů Patíkových a výtečné kuchařky Daniny maminky.

Bydlení si nezádalo s jinými středisky, pěkné pokoje, teplo, sprchy aj. dobře fungující.

Vše v rámci krásné přírody a poblíž překrásná zahrada se vzácnými keři, stromy i květinami.

Kdo se chce oprostít od všedního dne a prožít blízkost Boží, zúčastněte se exercicií na Sněžné Hoře.

Všele doporučuji

jedna z dvanácti V. S. Děčín

Ad Jak jsem putovala do Říma (Zdislava č. 8+9)

„Za málo peněz, málo muziky“, platí nejen o tancovačkách, ale též na poutích, stejně jako v hospodářství vůbec. Předkové si proto dopřávali velkou pouť, třeba na Svatou Horu, jen jednou, dvakrát, za život. Potom na tuto cestu, konali ji pěšky, měli dost finančních prostředků

a ona se jim stala ničím nezkaleným celeživotním zážitkem. Když peněz v domě nebylo, putovali do sousedství a těm, co hlídali doma, tehdy se o dům musel vždy někdo starat, přinesli jen obyčejné cukroví, které ovšem bylo „přes kořeny nesené“.

Cestovní kanceláře, které nyní poutě zajišťují, dělají nepochybně co je v jejich silách. Poutníci však vytvářejí trh, který je nutí poskytovat služby levně. A tak, i když to myslí co nejlépe, pracují sami s velkým nasazením i rizikem ztráty, nemohou poskytnout očekávanou jistotu. Profesionální průvodce znalý obou jazyků, který je v cíli cesty jako doma s nezbytnými konexemi pro případ mimořádných vstupů - zpoždění nastane vždy - je jim v této cenové relaci nedostupný. Rezervní autobus, rezervní kapacity ubytování, které jsou pro každou leteckou společnost nezbytností, zůstávají snem.

Mohu být i třeba ve Svaté zemi jako poutník každým rokem, pokud bych však chtěl standart průměrných světových služeb, mohl bych si takovou cestu dopřát asi dvakrát za život. Je zbytečné to vyčítat cestovkám, vládě či církvi. Útěchou mi snad je, že cestou potkám mnoho těch, kdo na tom nejsou zdaleka tak dobře jako já.

Až mne to přestane bavit, svěřím svou pouť některé z vídeňských agentur. V roce 1990 byly ochotny dopravovat se mnou i mého koně, v nabídce jako průvodce byl profesor university za 500 dolarů k dispozici i s taxikem po celý den. Taková šance už ale bude nejspíš v čase, kdy putování potřebovat nebudu, neboť spočinu v konečném cíli. To je má cesta, druží byli obdarováni cestou jinou.

Pavel Michal

Oznámení

V sobotu 14. září 1996 přijme z rukou litoměřického biskupa Josefa Koukla kněžské svěcení jáhen

Libor Švorčík

Bohoslužba začíná v litoměřické katedrále sv. Štěpána v 10,00 hodin.

Dne 22.9. 1996 se dožije

P. Oldřich Hodač

děkan v Jablonci nad Nisou, 80. let. K životnímu jubileu gratuluje duchovní správa i farníci.

Manželská setkání - Světlá nad Sázavou

Je zajímavé, že při vstupu do Evropy objevujeme aktivity, které jsou v mnohém přínosem i v našich podmínkách a dokonce jsou ve větší míře než v místě, kde vznikly. Jedna iniciativa, která chce prozářit život v manželství vznikla ve Finsku v protestantské církvi před 25 lety. Z původní finské iniciativy, která se překládá nazývá „Směřujeme k lepšímu manželství“ se postupně vyvinulo mezinárodní hnutí „Whole marriage ministries“, usilující o ozdravení, prohloubení a posvěcení manželských a rodinných vztahů a tím i života jednotlivce, stejně jako společnosti, či církve.

Kromě Pobaltských republik, Ruska, Velké Británie, Německa a Slovenska také u nás, konkrétně díky sdružení YMCA - Manželská setkání Krnov, se letos může zúčastnit během letních měsíců v pěti kurzech přes 450 manželských párů. Tři kurzy probíhají na Moravě a dva

v Čechách. Zde tuto myšlenku přejalo liberecké Centrum pro rodinu a organizovalo tento rok svůj čtvrtý kurz.

Letos se konal kurz Manželských setkání již podruhé v areálu školy v přírodě ve Světlé nad Sázavou od 5.-13.července. Duší celého kurzu byli manželé Líba a Pavel Fišerovi z Liberce. S pomocí svých spolupracovníků, kteří již také od ledna chystali vše potřebné, připravili velice pěkné a organizačně zajištěné setkání. Kurzu se zúčastnilo kolem 75 manželských párů a 90 dětí, o které se staralo v době přednášek a skupinek přes 40 pečovateli. O duchovní zázemí se starali tři kněží.

A jak probíhal takový jeden den?

Po ranní mši svatě a snídaní odevzdali tatínkové své ratolesti do rukou pečovateli, aby mohl každý pár v klidu vyslechnout přednášku a pracovat společně ve skupinkách. Přednášku měl vždy

připraven jeden zkušený pár, který konkrétní téma doplňoval i vlastními zkušenostmi. Pokračovalo se ve skupinkách, kde po 3 - 4 párech bylo možné více se otevřít a hledat řešení ke konkrétním problémům a zraněním mezi partnery. Během dne byly zpravidla dvě přednášky.

Obsahem přednášek byla témata: Krize v manželství, Křesťanské manželství a jeho priority, Zdravé sebevědomí, Odpuštění, Komunikace, Vyjadřování pocitů, Naplňování potřeb muže a ženy, Pozornosti a Sexualita. Vedle tohoto programu byl čas i na sport, kulturu a výlet.

Vyvrcholením celých Manželských setkání byla „Manželská maturita“. Přes 70 manželských párů absolvovalo procházku v pěkném okolí školy s mapou a „Maturitními úkoly“, které si měly páry splnit. Představovaly v podstatě shrnutí poznatků z uplynulého týdne. Na závěr této

společné cesty následovala „maturitní zkouška“. P. Bernard Říský položil každému páru nějakou otázku, podle některých výpovědí nebyla jednoduchá, a potom jeho spolupracovníci vypsali „Manželské vysvědčení“. Večer při společné mši svatě manželské páry obnovily svůj manželský slib. Pro přítomné to byl nevšední zážitek.

Manželská setkání přináší pro partnery nový pohled a pochopení svého vlastního manželství, života i vztahu k Bohu. A nejen to. Vedou k poznání a prožití, že i to nejhezčí manželství může být ještě krásnější a bohatší, a i to nejhorší může znovu začít - nejdříve možná jen nesměle podanou rukou, upřímným pohledem očí, společnou procházkou a vyřčením toho, co dosud nemohlo být řečeno.

Díky všem, kteří pomáhají druhým prožívat manželství jako svátost a dar, jehož základem je obdarování samotným Bohem.

-paf-

V prvním čísle „Zdislavy“ jste si mohli přečíst pozvánku na letní kurs Manželských setkání, který pořádá Centrum pro rodinu Liberec. Ve článku byla napsána také stručná charakteristika této formy pastorační práce pro rodiny.

Jaký tedy letošní kurs Manželských setkání byl?

Účastníci byli ze 6 diecézí Čech a Moravy, z naší diecéze bylo 15 rodin.

Takže tolik řeč čísel pro dokreslení.

V dnešní uspěchané době, kdy dá velkou námahu srovnat si svůj hodnotový systém - jak rozdělit síly a čas mezi partnera, děti, zaměstnání nebo podnikání, aktivity v církvi, odpočinek, studium, modlitbu ... - může být týdenní kurs Manželských setkání příležitostí k zastavení se, zamyšlení a setkání s Pánem, partnerem, dětmi, ostatními lidmi. Čas k tomu, abych si uvědomil, že na každém vztahu se musí pracovat, „investovat“ do něj, jinak se vztah vytrácí. Možná, že máme zkušenosti s budováním vztahu s na-

ším Pánem - bez komunikace s ním to jde od desítky k pěti - bez modlitby, svátostí, Bible, společenství s ostatními v církvi. Manželská setkání mě osobně hodně pomohla, abych si uvědomoval, že komunikace s partnerem je

A právě komunikace je v našich manželstvích mnohdy zoufale málo.

Samozřejmě, že v přednáškách a při skupinové práci na kursu nebyla řeč jen o hodnotovém systému a komunikaci, ale větší

slouchají, přednášejí manželské páry. Jsou vlastně amatéry, ale právě proto jsou mnohdy jejich přednášky přitažlivější než odborná literatura, obsahují totiž kromě nezbytné teorie také pohledy z vlastního manželství. Posluchači slyší konkrétní příklady, jak přednášející řeší danou problematiku, i jak ve svém životě „bojovali“, aby se s těžkostmi vypořádali. Zkušené manželské páry potom „moderují“ rozhovory v malých skupinách, ve kterých se zaměřujeme na otevřenou komunikaci k danému tématu. Učíme se vlastně celý týden jeden od druhého. V denním programu jsou samozřejmě také společné modlitby, slavení mše svatě.

Dá-li Pán, v červenci roku 1997 bude příští kurs Manželských setkání. Přijedete také? Budete vítáni.

Pavel Fišer

Kontaktní adresa, na které se můžete informovat nebo přihlásit na kurs:

Manželé Fišerovi

U Strže 1097

463 11 Liberec 30 Vratislavice, tel. 048 - 5130312, linka 356

báječná věc, která pomáhá v poznávání toho druhého. Poznávám a objevuji, nejen nové stránky svého partnera, ale také jeho přání, potřeby, pocity, plány, nápady, obavy, důležité „drobnosti“ atd.

na probíraných tématach s těmito dvěma úzce souvisí. Ať už jsou to otázky týkající se vyjadřování pocitů, naplňování potřeb partnera, odpuštění, nebo sexuality, zdravého sebevědomí atd.

Přednášky, které účastníci po-